USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **B. G.**, zastoupeného JUDr. Františkem Divišem, advokátem, se sídlem Okružní 15, Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2009, č. j. OAM - 277/LE - BE02 - BE03 - 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 1. 2010, č. j. 46 Az 59/2009 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi JUDr. Františku Divišovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2009, č. j. OAM - 277/LE - BE02 - BE03 - 2009, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 283/1991 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel včas podanou kasační stížností.

Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 20. 10. 2010 jako druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Přitom

stěžovatel uvedl, že důvod jeho žádosti je stejný jako u předchozí žádosti (stěžovatelova homosexualita a problémy s ní spojené v zemi původu) a nyní má ještě nový důvod, a sice že si našel českého přítele, se kterým chce v České republice žít. V případě návratu do Mogolska se obává netolerance vůči své osobě kvůli své sexuální orientaci a dále uvedl, že v Mongolsku existuje rasistický spolek DARIMONGOL bojující i proti homosexuálům, od kterého by mu mohlo hrozit nebezpečí. Dále stěžovatel uvedl, že jeho zdravotní stav je špatný, prodělal operaci nádoru žaludku a stále má obtíže.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dále uvedl, že stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany poprvé 30. 10. 2008. Mezinárodní ochrana mu tehdy nebyla žalovaným udělena a žalobu proti tomuto negativnímu rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Hradci Králové zamítl. V průběhu tohoto předešlého řízení uváděl stěžovatel jako důvod své žádosti problémy s rodinou a okolím ve vlasti kvůli své sexuální orientaci a snahu o uzavření partnerství a legalizaci pobytu v České republice. Žalovaný tedy vyhodnotil novou žádost o mezinárodní ochranu jako podanou ze stejných důvodů jako v předchozím řízení. Zdravotní stav stěžovatele posoudil žalovaný na základě zprávy MUDr. Libuše Regnermlové, ze které vyplynulo, že vyšetření břicha je bez patologických nálezů, zpráva závěrem konstatovala, že u stěžovatele se nejedná o žádné akutní onemocnění a že případného návratu do země původu je žadatel schopen. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že tvrzení stěžovatele ohledně jeho zdravotního stavu jsou účelová, a proto je rozhodně nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu ust. § 10a zákona o azylu.

Tyto závěry opřel žalovaný také o fakt, že tuto druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal stěžovatel až poté, co byl zadržen Cizineckou policií a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, a současně v době, kdy mu bylo uděleno druhé správní vyhoštění na dobu deseti let. Rovněž vzal žalovaný v úvahu, že odborem azylové a migrační politiky žalovaného bylo vydáno dne 14. 10. 2009 v rámci řízení o správním vyhoštění závazné stanovisko, v němž nebyl shledán důvod znemožňující vycestování stěžovatele ve smyslu ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalovaný zhodnotil současné opakované podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako čistě účelové s cílem vyhnout se hrozícímu vycestování z území České republiky.

Žalovaný závěrem shledal naplnění podmínek ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, a proto zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany v souladu s ust. § 25 písm. i) zákona o azylu.

V žalobě ke krajskému soudu stěžovatel uvedl, že žalovaný v předchozím řízení nevyhodnotil náležitě jeho výpověď, a proto mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, nezjistil řádně skutkový stav a neopatřil si úplné podklady pro rozhodnutí. Stěžovatel namítal, že při pohovoru uvedl nové skutečnosti, a to problémy, které měl se svým sexuálním zaměřením - podle stěžovatele mají homosexuálové v Mongolsku díky předsudkům problémy při hledání práce i v zaměstnání, objevují se i případy fyzického napadení, které policie neřeší. Stěžovatel v žalobě uvedl, že žalovaný nesprávně interpretoval ust. § 10a zákona o azylu. Krajský soud po přezkoumání rozhodnutí žalovaného dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že námitky žalobce jsou nedůvodné a že žalovaný správně označil žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu jako nepřípustnou

podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, protože stěžovatel neuvedl žádnou novou azylově relevantní skutečnost.

Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a současně požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Krajský soud ustanovil stěžovateli zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Františka Diviše, advokáta.

Ustanovený zástupce stěžovatele kasační stížnost doplnil podáním ze dne 4. 7. 2010. V tomto podání ustanovený zástupce stěžovatele uvedl, že se mu nepodařilo stěžovatele zastihnout na žádné ze známých adres a nemohl s ním tedy doplnění kasační stížnosti osobně projednat. Ustanovený zástupce stěžovatele doplnil důvody kasační stížnosti tak, že stěžovatel má přítele, se kterým nemůže v rodném Mongolsku žít. V Mongolsku se měli stěžovateli posmívat, a proto odjel do České republiky. V Mongolsku stěžovateli hrozí fyzické napadání, nemohl by tam žít podle svých představ a měl by i problémy najít zaměstnání. Stěžovatel chce v České republice uzavřít registrované partnerství a má též zdravotní obtíže, které nebyly v zamítavém rozhodnutí specifikovány. Stěžovatel se domnívá, že byly naplněny důvody k udělení humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu a domnívá se, že jsou dány stížnostní důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení) a podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit). Závěrem ustanovený zástupce stěžovatele navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil.

Žalovaný uvedl ve vyjádření ke kasační stížnosti, že jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. V dalším žalovaný okázal na obsah správního spisu a zopakoval, že stěžovatel podal svoji žádost o mezinárodní ochranu jako druhou ze stejných důvodů jako v předchozím řízení a až poté, co byl umístěn v zařízení pro zajištění cizinců a bylo mu uděleno druhé správní vyhoštění v délce deseti let. Ohledně zdravotních obtíží stěžovatele odkázal žalovaný na lékařskou zprávu, která je součástí spisu. Závěrem žalovaný navrhnul zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Kasační stížnost ve věcech azylu podle § 104a odst. 1 s. ř. s. musí být odmítnuta v případech, kdy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý

právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedl a Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

Otázka, kdy jsou dány podmínky pro to, aby žalovaný zastavil řízení o mezinárodní ochraně pro nepřípustnost žádosti, jak předpokládá ust. § 10a písm. e) zákona o azylu ve spojení s ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, již byla vyřešena ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Posouzením opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud již podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, www.nssoud.cz, kde konstatoval: „*Lze tedy uzavřít, že ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou* [v tomto ustanovení] *uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí* [...].“ Obdobně je otázka nepřípustnosti opakované žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany řešena např.

v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2009, č. j. 3 Azs 29/2010 - 63. Přitom ust. § 10a písm. e) zákona o azylu stanoví, že nepřípustná je opakovaná žádost o mezinárodní ochranu, kde cizinec neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

V projednávané věci stěžovatel uvedl jako důvody své opakované žádosti o mezinárodní ochranu svou sexuální orientaci a problémy se sexuální orientací v zemi původu, jakož i svou snahu zlegalizovat pobyt na území České republiky, aby zde mohl žít se svým přítelem. Přitom tyto důvody se shodují s důvody uvedenými v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu a tedy již jednou žalovaným posuzovanými. Žalovaný proto nepochybil, když v případě této opakované žádosti aplikoval ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Ani stěžovatelem uváděné zdravotní problémy nelze považovat za nové důvody, které by bránily aplikaci ustanovení zákona o azylu o nepřípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu, neboť tyto zdravotní problémy nebyly během lékařského vyšetření objektivně zjištěny a nelze je tedy pokládat za novou skutečnost, která by zakládala přípustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu.

Také nové tvrzení stěžovatele o potencionálním ohrožení na životě rasistickým spolkem DARIMONGOL bojujícím i proti homosexuálům nelze považovat za skutečnost znemožňující aplikaci ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť stěžovatel mohl tuto konkrétní skutečnosti uvést již v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, kde již byla žalovaným jeho situace jako homosexuálně orientovaného v zemi původu hodnocena, avšak neuvedl ji. Nejvyšší správní soud podotýká, že se také v již minulosti opakovaně zabýval situací homosexuálů v Mongolsku (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Azs 63/2009 - 77, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 4 Azs 25/2008 - 50), přičemž opakovaně dospěl k závěru, že postavení homosexuálů v Mongolsku nelze považovat za natolik kritické, aby bylo azylově relevantní důvodem podle ust. § 12 zákona o azylu.

Pokud stěžovatel spatřuje důvody podání své žádosti za relevantní pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, je třeba konstatovat, že za situace, kdy žalovaný správně rozhodl o zastavení řízení pro nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu ve spojení s ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, je vyloučeno, aby žalovaný posuzoval stěžovatelovu žádost meritorně. Nelze tak po žalovaném požadovat ani, aby stěžovatelovu žádost hodnotil z hlediska podmínek pro poskytnutí humanitárního azylu. Situace žadatele byla posouzena ve vztahu ke všem formám mezinárodní ochrany již v řízení o jeho předchozí žádosti (srov. kopii rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli ze dne 3. 3. 2009, č. j. OAM - 780/VL - 07 - K01 - 2008 na č. l. 44 správního spisu).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Ustanovený zástupce stěžovatele zaslal soudu vyúčtování nákladů právního zastoupení v kasačním řízení, kde požadoval 5 000 Kč podle ust. § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 484/2000 Sb. a režijní paušál 600 Kč podle ust. § 13 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. Dále uvedl, že je plátcem DPH a přiložil osvědčení o registraci plátce DPH. Nejvyšší správní soud podotýká, že při tomto vyúčtování vycházel ustanovený zástupce stěžovatele z právního předpisu, který se na určování odměn ustanoveného zástupce v řízení o kasační stížnosti nevztahuje. V řízení o kasační stížnosti se odměna ustanoveného zástupce určuje výhradně podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb, advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“). V projednávané věci Nejvyšší správní soud zjistil, že ustanovený zástupce stěžovatele provedl ve věci jeden úkon právní služby, kterým bylo doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 7. 2010. Za tento úkon právní služby náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Zdejší soud tedy přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování ve výši 2100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč. Jelikož ustanovený zástupce doložil zdejšímu soudu, že je plátcem DPH, zvýšil soud celkovou odměnu za zastupování o 20 % DPH. Nejvyšší správní soud tedy přiznal ustanovenému zástupci pro řízení o kasační stížnosti odměnu za zastupování v celkové výši 2880 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2011

:

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu